

MITT NAMN ÄR DANIEL BERNSTEIN

EN FANFIKTIV NOVELL TILL V
AV JÖRGEN KARLSSON

**MITT NAMN ÄR
DANIEL BERNSTEIN**

En fanfiktiv novell till V av Jörgen Karlsson [2016].

V skapades av Kenneth Johnson.

V © Warner Bros. Entertainment Inc.

MITT NAMN ÄR DANIEL BERNSTEIN

Mitt namn är Daniel Bernstein. När jag var sjutton år anlände siri-
anerna till jorden i femtio enorma rymdskepp som svävade likt
gigantiska hangarfartyg över planetens största städer. I en omväl-
vande tid kom de med ett budskap om handel, teknologiskt utbyte
och fredlig samexistens. Ung och dum som jag var trodde jag på
dem. Nej, det är inte rätt. Jag inte bara trodde på dem, jag avgudade
dem och lät mig förföras av deras falska löften. Jag anslöt tidigt till
Besökarnas Vänner, en ungdomsorganisation som verkade för att
förbättra förståelsen och vänskapen mellan människor och sirianer,
mellan oss och dem. Våra föräldrar borde tidigt ha förstått att något
var fel och slagit larm när de började dela ut plasmapistoler till oss,
de unga omogna medlemmarna. Jag vet inte hur det var i andra
länder men i ett vapenfanatiskt land som Amerika var det knappt
någon som lyfte ett ögonbryn. Skjutvapen i händerna på barn, jag
menar, vad kan gå fel?

Min bana i Besökarnas vänner gick spikrakt uppåt. Jag blev snabbt
besökaren Brians vän och befodrades till andreman när organisa-

tionen ombildades till en paramilitär styrka. Om jag bara hade vetat att det döljde sig en vidrig rymdreptil under hans falska människohud kanske min historia kunnat se annorlunda ut. Men jag visste inte och utförde många, så här i efterhand, hemska brott mot mitt folk. Jag förväntar mig ingen nåd för vad jag gjort men ber er att ha i åtanke att jag var ung och synnerligen påverkbar.

Min tid i Besökarnas Vänner var den bästa i mitt liv. Från att ha varit en rastlös tonåring med få vänner blev jag en ung man med mycket makt. Jag var ledare för Besökarnas Vänners Los Angeles-avdelning och mot slutet förde jag även befälet över en mindre styrka besökare. Jag varvade mitt dagliga arbete med vilda fester där sprit och droger som jag genom min position anförskaffade flödade fritt.

Min lista av synder är lång. Bland annat förnedrade jag en medicin-studerande när jag ville spela tuff bland mina besökarevänner och tvingade den stackaren att slicka mina stövlar. Jag var också högst delaktig i att motståndsrörelsens ledare Juliet Parrish kunde arresteras och sedan hjärntvättas av Diana. Vid ett tillfälle dödade jag en av motståndsrörelsens spioner när hon utförde ett sabotage mot en av besökarnas anläggningar. Spionen var en gammal kvinna som hade levt på samma kvarter som jag och var god vän med min farfar Abraham. Hon försökte lura mig men jag visade henne vad vi gör med spioner och sköt henne i ryggen med min plasmapistol.

Av alla mina synder är den jag gjorde mot familjen Maxwell den jag ångrar mest. Redan innan besökarnas ankomst var jag förälskad i äldsta dottern Robin som var jämngammal med mig men när hon avfärdade min kärlek angav jag i min vrede hela familjen. Besökarna kom för att arresteras familjen Maxwell men de hade redan flytt. De enda som arresterades var min familj som gömt dem. Min far och mor återvände visserligen men min egensinnige farfar såg vi aldrig

till igen. Jag undrar vad som hände med honom? Antagligen dödade han på moderskeppet och blev middag till några rymdödlor.

Mitt personliga fall började när jag kom i kontakt med Maggie Blodgett. Hon utgav sig för att vara en söt sjuksyster och arbetade på ett sjukhus när jag träffade henne. Vi började ett passionerat förhållande men det visade sig att hon var en infiltratör. Maggie lurade mig i en fälla där jag och Brian togs tillfånga av motståndsrörelsen. För mina brott som kollaboratör lurade motståndsrörelsen besökarnas säkerhetschef Steven att det var jag som var ansvarig för Brians försvinnande. Steven lät sig luras och jag fördes sprattlandes och skrikandes upp till moderskeppet där jag placerades i ett stasisägg för den långa färden till besökarnas hemplanet.

När jag åter togs ur stasisägget var jag på en främmande planet, troligast Sirius IV för det var ett hemsk ställe ödelagt av krig. Jag var först rädd för att sirianerna skulle servera mig på silverfat som Steven hotat mig med men det visade sig att de hade helt andra planer. Glöm inte bort att jag var ung och stark och därför för värdefull att slösas bort på middagsbordet. Istället skrevs jag in i besökarnas grymma armé. Befälen var givetvis rymdödlor men alla soldater i mitt regemente var människor som likt mig tvingades att strida för dem.

Under tjugo långa år har jag varit en god soldat och krigat för rymdödlorna på ett dussintal planeter. Jag har stridit mot de fruktade K'zzizkerna vars hemplanet besökarnas höge ledare lät bomba sönder och samman. Under Veernernas blodiga uppror fick jag många lovord för mitt mod och befodrades till korpral. Jag var också med i slaget om Tannhäuserporten där Oolotfolkets dödsförraktande krigare kastade sig över oss i självmordsattacker inte helt olika dem japanska soldater utförde under andra världskriget. Av de

hundratusentals människor som stridit för besökarna återstår inte många. De flesta har dött av sjukdomar, hunger och blodiga strider i avlägsna delar av galaxen långt, långt hemifrån. Jag har haft tur som överlevt så här länge. Jag har många ärr och brännskador som visar att jag skadats flera gånger men på något sätt har jag alltid lyckats ta mig ur de knipor jag hamnat i. Genom att visa total hänsyn mot sirianernas sak har de börjat se mig som en ovärderlig tillgång. Så länge som jag visar lojalitet och hänsynslöst utför minsta order som de ger mig kommer de att försöka att hålla mig i liv.

Trots alla hemskheter som jag upplevt under kriget så har jag också gjort saker som många människor bara kan drömma om. Jag har flygit attackskyttlar och planerat militära operationer där tusentals människors liv stod på spel. Jag har varit ansvarig för säkerheten för höga dignitärer och rest längre ut i galaxen än någon människa, längre än de flesta sirianer om vi skall tala sanning. Jag har sett den fantastiska vyn över Argentinmånarna, ridit genom Antares malström och stått triumferande på Orions axel. Inte illa för en grabb från en förort till Los Angeles om du frågar mig.

Nu när besökarnas ledare har förhandlat fram ett vapenstillestånd så har mitt kompani inte haft mycket att göra. Jag har mestadels fått stå vakt vid olika utposter eller hjälpt till med återuppbyggnaden av förstörda städer. Det är ett tråkigt och monotont arbete som jag inte är anpassad för. Om jag skall erkänna det så saknar jag kriget, jag saknar adrenalinet flöda genom min kropp och känslan av att mitt liv kan ta slut i vilket ögonblick som helst. Därför blev jag extra glad när de berättade för mig att jag skulle skickas tillbaka till jorden för att hjälpa till i striderna som fortfarande pågår där. Men jag tänker inte strida för sirianerna mot människorna en gång till. Jag tänker desertera. Under mina år i yttre rymden har jag lärt mig saker och

taktiker som kommer att vara livsviktiga för mänsklighetens överlevnad. Jag kommer därför vid första möjliga tillfälle att ta kontakt med motståndsrörelsen och om de vill ha min hjälp kommer jag att göra allt som står i min makt för att hjälpa dem. Väldigt få människor får en andra chans i livet men jag tycks ha fått det och kommer inte att spolia den. Detta är min berättelse, min bekännelse, mitt namn är Daniel Bernstein.